

Psaní oponentského posudku projektu Ondřeje Kotrče Nikdy na tebe nezapomenu je problematické především kvůli nemožnosti vidět výslednou instalaci ve své finální podobě. To je dáno užitím ledu, který bude z pochopitelných důvodů instalován z mrazicího boxu do ateliéru až v den vernisáže. Proto mi nezbyvá, než se při posudku vztahovat k instalaci v její pravděpodobné podobě, jak mi byla popsána autorem.

Ondřej Kotrč by mohl být zjednodušeně popsán jako malíř s odbočkami do jiných médií (video, objekt, instalace), i v jiných médiích je však jeho malířský přístup dobře patrný. Vizualita je pro Kotrče podstatná, i když se zdaleka nezabývá jen formálními problémy. Ondřej sám svůj přístup označuje za recyklaci a remixování smyslových vjemů, směřující k definování vlastního přibližného tvarosloví. Je však také dlouhodobě typický neustálými částečnými návraty k vlastním předchozím postupům. Mezi klíčové zájmy, které se různými způsoby projevují v jeho tvorbě, patří vztah mezi plošnou malbou a narušenou iluzí prostoru, světlo a jeho vlastnosti nebo možnosti optického účinku podpořené výraznou barevností. Dále také práce s napětím mezi ostrým, výrazově minimálním, strukturovaným tvarem a na druhé straně tvarem výrazově podmíněným, decentralizovaným a narušujícím. Od roku 2009 se začíná v Kotrčově práci objevovat tematizace procesuality, rozkladu a následné změněné syntézy obrazu a užívání barvy přímo jako hmotného prvku.

Instalace Nikdy na tebe nezapomenu se v některých ohledech z předchozí tvorby vymyká. Jde hlavně o jednoduchý, minimální tvar, připomínající (před rozmraznutím) objekty amerických minimalistů. Naopak navazuje na dočasnou podobu postupně se vyfukujících barvených igelitových polštářů (You Never Know, 2009) nebo užívání těžko uchovatelného balicího papíru jako podkladu pro rozměrné malby z poslední doby.

Objekty je možné označit za prostorové malby, které tematizují materiálovost barev v podobě pigmentu, rozpuštěného v ledových blocích. Led zajišťuje postupný rozklad objektu a jeho barevné struktury na šedou beztvarou hmotu. Tento entropický proces je možné označit téměř za akt malby, která probíhá dodatečně bez účasti autora. Přesto Kotrč pokládá za finální stádium počátek, kdy bloky jsou ještě celistvé, k čemuž odkazuje i jedna z možných interpretací názvu díla.

Ať už se podaří technicky náročný projekt realizovat v předem zamýšlené podobě, nebo autor bude nucen k určitým kompromisům, bude se jednat o originální a působivý počín, který částečně navazuje na Kotrčovy předchozí práce a skýtá široký potenciál pro výzkum možností prostorové geometrické abstrakce. V budoucích projektech tohoto typu bych doporučil hlubší uvažování nad rozměry a proporcemi díla nebo případnou možnost práce s konkrétním místem v exteriéru a volbou konkrétní roční doby, stejně jako hlubší zamyšlení se nad samotným názvem, který nabádá diváka k příliš přímočaré interpretaci díla. Navrhuji hodnocení "A".

Matěj Smetana

